



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. Moniky Chaloupkové v právní věci **žalobce: M.N., nar. „X“, bytem Š. 1141, Ú. n. O.**, zastoupeného Mgr. Davidem Zdeňkem, advokátem, se sídlem AK v Hradci Králové, Dlouhá 103, 500 03 Hradec Králové, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 29.10.2013, č.j. KrÚ 76083/2013/ODSH/12,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Ústí nad Orlicí ze dne 2.8.2013, č.j. MUUO/24128/2013/DSS/slj, jímž tento správní orgán I. stupně podle § 124 odst. 5 písm. l) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „*zákon o provozu na pozemních komunikacích*“), zamítl námitky žalobce proti záznamu bodů v registru řidičů, a to proti záznamu bodů týkajícího se blokové pokuty uložené podle pokutového bloku ze dne 8.9.2011, evidenční číslo pokutového bloku G 0574895, série

AG/2009, vydaného Městskou policií Holešov dne 8.9.2011, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.000 Kč z důvodu spáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci Holešov. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

Žalobce namítl, že záznam bodů je nesprávný, když povinnost stanovenou v § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích „*inkriminovaného dne*“ neporušil, a že toto porušení povinnosti z podkladů, které jsou součástí spisového materiálu, jednoznačně nevyplývá, když „*záznam právní kvalifikace na pokutovém bloku je jiný a se skutkovým popisem přestupku nekoresponduje*“. Meritem argumentace žalobce je tedy skutečnost, že v jeho kartě řidiče došlo k záznamu dvou bodů na základě vnitřně rozporného, tedy „*nezpůsobilého*“ podkladu. Správní orgány rozhodující o námitkách shodně s žalobcem docházejí ke skutkovým závěrům, že údaje na podkladovém rozhodnutí, na němž bylo pouze uvedeno, že pokuta byla uložena za přestupek dle § 125 odst. 1 písm. c) bod 4, byly vyplněny nesprávně, avšak podle nich tato nesprávnost není na újmu způsobilosti podkladového rozhodnutí pro záznam bodů, resp. že tato prokazatelná nesprávnost podkladového rozhodnutí je ex post zhojitelná institutem správního uvážení. Žalobce k věci samé dále uvedl, že „*nevylučuje*“, že mohl být inkriminovaného dne zastaven a kontrolován hlídkou Městské policie Holešov, namítá však, že se nedopustil přestupku spočívajícího v překročení rychlosti, resp. že nebyl za takový přestupek pokutován, a že tato skutečnost z autentického podkladového rozhodnutí, tj. zmíněného pokutového bloku, nevyplývá, resp. je nejednoznačná a sporná. Předmětný pokutový blok „*nese autentický text právní kvalifikace přestupku § 125/1c bod 4 zák. č. 361/2001 Sb.*“ a současně ve své jiné části obsahuje popisující text „*Zlínská – Překročení rychlosti v obci 66km/h.*“ Tyto navzájem nekorespondující údaje činí uvedený dokument zjevně vnitřně rozporný, když obsahuje dva neshodné údaje o popisu téhož skutku, vykazuje vnitřní rozpory, je neurčitý. Tyto účinky se musí tedy vztahovat i na nemožnost záznamu dvou bodů do registru řidiče. V každém případě se jedná o vadné podkladové rozhodnutí, přičemž z uvedené citace z pokutového bloku není patrná právní kvalifikace, není zřejmé, zda se mělo jednat o překročení rychlosti v obci o 66 km/h nebo zda rychlost 66 km/h byla přestupci naměřena v místě omezení rychlosti, zda byla při měření rychlosti započtena odchylka měřicího zařízení +/- 3 km/h nebo nikoliv. Tento podklad je tedy zcela nepoužitelný, pravdivost jeho obsahu nebyla prokázána. Nebyly splněny podmínky pro projednání věci v blokovém řízení. Správní orgán nebyl oprávněn uplatňovat jakýkoliv úsudek o tom, který údaj uvedený na bloku je správný, a který nikoliv a podle své úvahy jej „*opravit*“. K tomu dále uvedl žalobce svou argumentaci z odvolání, která se týkala srovnání nezkráceného správního řízení a blokového řízení. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen v textu i jako „*NSS*“) vydaný pod č.j. 5As 39/2010-76, podle něhož má správní orgán povinnost zabývat se námitkami žalobce týkajícími se tvrzení, že se přestupku nedopustil, a to v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů. Žalobce navrhl, aby soud jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „*s.ř.s.*“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je

ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž NSS již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může

v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobitelné změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobitelné změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti:

Správní orgán I. stupně písemností ze dne 12.7.2012 oznámil žalobci, že ke dni 2.7.2012 dosáhl celkového počtu 12 bodů a zároveň ho vyzval, aby nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení odevzdal řidičský průkaz, neboť pozbyl řidičské oprávnění. Žalobce podáním ze dne 23.7.2012 proti záznamu bodů podal námitky, ve kterých mimo jiné ve vztahu k předmětnému pokutovému bloku, resp. k rozhodnutí o pokutě vydané v blokovém řízení za spáchání shora uvedeného přestupku namítl, že záznam dvou bodů za přestupek ze dne 8.9.2011 nebyl proveden bez náležitého podkladu, když poukázal na zmíněné údajné nesrovnalosti v právní kvalifikaci uvedené v pokutovém bloku a upozornil na další údajné formální nedostatky pokutového bloku. Správní orgán I. stupně přerušil řízení o námitkách a postoupil námitku žalobce jako podnět k přezkumu správnímu orgánu nadřízenému orgánu, který předmětné rozhodnutí v blokovém řízení vydal, přičemž tímto nadřízeným orgánem byl Krajský úřad Zlínského kraje. Ten přezkoumal tento podnět s tím, že neshledal důvody k zahájení přezkumného řízení, a že zmíněný pokutový blok zůstává nadále v platnosti a v právní moci (Krajský úřad Zlínského kraje posoudil tento podnět v dokumentu ze dne 10.12.2012). Správní orgán I. stupně poté vydal rozhodnutí, kterým mimo jiné zamítl i námitku týkající se předmětného pokutového bloku, proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uplatnil obdobnou námitku jako námitku v žalobě, přičemž o odvolací námitce rozhodl žalovaný žalovaným rozhodnutím.

Stěžejní námitkou žalobce je jeho tvrzení o tom, že k záznamu dvou bodů v registru řidiče – žalobce došlo na základě „*vnitřně rozporného, tedy nezpůsobilého podkladu*“, přičemž tento rozpor a nezpůsobilost spatřuje žalobce ve vnitřně rozporných údajích o popisu téhož přestupku, kterého se měl žalobce dopustit dne 8.6.2009 překročením nejvyšší povolení rychlosti v obci.

Jak vyplývá z uvedeného pokutového bloku a dále i z rozhodnutí žalovaného, mezi účastníky není sporu o tom, že údaj o právní kvalifikaci přestupku byl vyplněn nesprávně, když namísto textu „*§ 125c bod 4 zákona o silničním provozu*“ měl být uveden text jiný (§ 125c/1f bod 4 zákona o silničním provozu), přičemž sám žalovaný uznal, že tento údaj je nesprávný. Mezi účastníky je však sporu o tom, jak tato nesprávnost ovlivnila způsobilost pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru řidiče týkající se žalobce. Protože tuto námitku uplatnil žalobce i v odvolání, bylo podstatné, jaký způsobem se odvolací orgán s ní vypořádal.

Žalovaný v žalovaném rozhodnutí k této námitce vycházel zejména z názoru Krajského úřadu Zlínského kraje, uvedeného ve zmíněném dokumentu ze dne 10.12.2012, který se týkal podnětu k přezkoumání uvedeného rozhodnutí uloženého v blokovém řízení. Předně vycházel z toho, že kolonka na pokutovém bloku určená pro zápis doby, místa a popisu přestupkového jednání byla vyplněna strážníkem správně a čitelně, bylo z ní naprosto zřejmé, že pokuta byla uložena žalobci za překročení rychlosti v obci, a to v Holešově na ulici Zlínská, a sice dne 8.9.2011 v 10:02 hodin. I když byla právní kvalifikace strážníkem vyplněna nesprávně, žalobci žádná újma nevznikla a ani tak nebyl krácen na svých právech, protože skutek jako takový jím spáchán byl a jeho slovní popis byl zapsán správně a v souladu se skutečným stavem věci, přičemž pokutový blok byl způsobitým podkladem pro zápis bodů, když vzhledem k tomu, jak byl čin žalobce na pokutovém bloku slovně popsán, je jasné, kdo, kdy, kde a za co byl pokutován. Tento závěr konstatoval žalovaný v žalovaném rozhodnutí z uvedeného podání Krajského úřadu Zlínského kraje, tedy se s ním ztotožnil. Dále uvedl, že „*skutečnost, že odvolatel předmětný pokutový blok podepsal, právní zástupce nepochybně, nesouhlas se slovním popisem jednání uvedeným na pokutovém bloku (překročení rychlosti v obci) ani s dalšími údaji na pokutovém bloku v odvolání neuvádí, nepochybně ani uloženou sankci (blokovou pokutu) za toto jednání, neuvádí žádné důkazy, které by zpochybňovaly, že se odvolatel jednání tak, jak bylo slovně popsáno na daném pokutovém bloku, dopustil*“. Dále dospěl k závěru, že uvedené rozhodnutí vydané v blokovém řízení nebylo ani nicotné. Konečně žalovaný poukázal na konstantní soudní judikaturu NSS, podle které správní orgány v řízení o námitkách nejsou oprávněny blíže hodnotit skutkové okolnosti týkající se daných přestupků, když správní orgán v řízení o námitkách zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je – zásada presumpce správnosti aktu orgánu veřejné moci (srov. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-44). Správní orgány proto nebyly oprávněny přezkoumávat pravomocná rozhodnutí, resp. rozhodnutí vydané v blokovém řízení, a to ani z věcných či procesních hledisek. S uvedenými závěry žalovaného správního orgánu se krajský soud plně ztotožňuje, když takový postup je možný (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Přes tuto skutečnost soud dále ve věci uvádí následující závěry:

Řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů (§ 123b odst. 1 zákona o silničním provozu).

Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení (§ 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu).

Oznámení nebo rozhodnutí uvedená v odstavci 2 příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností doručí policie nebo obecní policie, jde-li o oznámení uvedené v odstavci 2 písm. a), a to do 3 pracovních dnů ode dne uložení pokuty v blokovém řízení [§ 123b odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu].

Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů (§ 123c odst. 1 zákona o silničním provozu).

Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno (§ 123c odst. 3 zákona o silničním provozu).

Z výše citovaných ustanovení zákona o silničním provozu je zřejmé, že v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. Jedná se o logický důsledek zásady presumpce správnosti aktu orgánu veřejné moci, dle které se má za to, že akt orgánu veřejné moci je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídanou formou prohlásí tento akt za nezákonný a zruší jej. Presumpce správnosti se netýká pouze aktů nicotných (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 5.5.2004, sp.zn. II.ÚS 770/02, náleží Ústavního soudu ze dne 25.9.2008, sp.zn. II.ÚS 519/08, srov. též rozsudek NSS ze dne 22.5.2008, č.j. 6 As 45/2005-188, či rozsudek NSS ze dne 11.2.2009, č.j. 1 As 81/2008-100). Jiný postup není ani možný, neboť nelze připustit, že by správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů měl např. přezkoumávat správnost, či zákonnost rozhodnutí soudu. Interpretaci dospívající k tomuto výsledku je tedy nutno kategoricky vyloučit, neboť by vedla k absurdním nepřijatelným důsledkům, kterých mohl rozumný zákonodárce stěží

chtít dosáhnout (presumpce racionálního zákonodárce). Správní orgán rozhodující o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů [§ 123 f) zákona o silničním provozu] je tedy oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy, či soudu ve smyslu § 123 b) odst. 1 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu, obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-44).

Ve vztahu k námitkám žalobce týkajícím se zpochybnění uvedeného blokového řízení je nutné se zabývat podstatou blokového řízení podle zákona o přestupcích. Blokové řízení, které je zákonem o přestupcích upraveno v ust. § 84 - § 86, je specifickým druhem řízení o přestupcích. V blokovém řízení lze přestupek projednat uložením pokuty, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit (§ 84 odst. 1 zákona o přestupcích) a nejedná-li se o přestupek, jehož projednání v blokovém řízení je vyloučeno, tedy přestupek návrhový (§ 84 odst. 4 zákona o přestupcích). Výsledkem blokového řízení je uložení pokuty pachateli přestupku, kterému se vydá blok na pokutu na místě nezaplacenou, nemůže-li pokutu zaplatit na místě. Uložením pokuty v blokovém řízení je řízení o přestupku skončeno a proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat (§ 84 odst. 2 zákona o přestupcích). Uložení pokuty v blokovém řízení představuje akt vydaný příslušným správním orgánem s cílem autoritativně zasáhnout do právních vztahů osoby obviněné z přestupku jako účastníka řízení o přestupku. Jednou z podmínek přípustnosti vydání rozhodnutí je podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích skutečnost, že osoba, která se měla přestupku dopustit, je ochotna pokutu zaplatit. Další podmínkou vyplývající z téhož ustanovení, jež musí být kumulativně s první podmínkou splněna, pak je, že přestupek je spolehlivě zjištěn. V případě, že by ten, kdo se měl dle názoru správního orgánu přestupku dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, bylo by třeba otázky skutkové a právní týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného přestupku posuzovat a bylo by tak potřeba provádět ve věci dokazování. To by probíhalo v běžném správním řízení, jeho zahájení je fakticky v dispozici té osoby, jež se měla přestupku dopustit, byť je zahajováno správním orgánem, neboť této osobě je dáno na výběr, zda využije svého práva na to, aby spáchání přestupku bylo správním orgánem prokazováno, a aby bylo řádně prováděno skutkové a právní hodnocení jejího jednání. Faktická dispozice osoby obviněné z přestupku je tu tedy dána tím, že osoba, jež se měla přestupku dopustit, buď považuje přestupek za spolehlivě zjištěný, nehodlá o něm vést takové řízení, v němž by byly posuzovány jak otázky skutkové, tak otázky právní, a souhlasí se sankcí, jež je jí v blokovém řízení ukládána, nebo přestupek nemá za prokázaný a nesouhlasí tedy se zaplacením pokuty, přičemž využívá svého práva, jež jí nelze odepřít, na zahájení klasického správního řízení o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 29.12.2004, č.j. 6As 49/2003-46).

Podle ust. § 84 odst. 1 zákona o přestupcích: „*Přestupek lze projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit.*“

Podle § 85 odst. 3 zákona o přestupcích: „*Nemůže-li pachatel přestupek zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu*

zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Převzetím tohoto bloku pachatel přestupek potvrdí. “

Podle § 85 odst. 4 téhož zákona: „*Pověřené osoby jsou povinny prokázat, že jsou oprávněny ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení. Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. “*

Z předmětného pokutového bloku vyplývá, že ten splňuje formální náležitosti rozhodnutí v blokovém řízení, je opatřen razítkem se jménem, příjmením a osobním evidenčním číslem policisty, který pokutu uložil a obsahuje i podpis přestupce. Rovněž z pokutového bloku vyplývá, za jaký konkrétní přestupek byla pokuta uložena, přičemž z něj jednoznačně vyplývá, že žalobce překročil v obci rychlost, že se tedy jednalo o pokutu uloženou za přestupek spočívající v překročení rychlosti v obci. Krajský soud nemá pochyb o tom, že se jednalo o rychlost 66 km/h, když pokud by, jak tvrdil žalobce v žalobě, se mělo jednat o pochybnost, zda se jednalo o překročení rychlosti o 66 km/h, nebo se jednalo o skutečně naměřenou rychlost 66 km/h, tak tato pochybnost žalobce je zcela nedůvodná. Pokud by se totiž mělo jednat o překročení rychlosti o 66 km/h, tak by před údajem uvedeným v pokutovém bloku „66 km/h“, musel být uvedeno písmeno „o“. Na výše uvedeném závěru nemůže nic změnit určitý formální nedostatek, když nebylo správně ocitováno v pokutovém bloku ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. I při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +- 3 km/h jel žalobce rychlostí nejméně 63 km/h, což znamená, že předepsaný limit rychlosti překročil minimálně o 13 km/h, tedy zmíněného přestupku se dopustil, když navíc s uložením pokuty, a tedy se závěrem policie o spáchání tohoto přestupku, výslovně souhlasil, protože přestupkový blok i podepsal. Jeví se proto soudu zcela účelová námitka žalobce zpochybňující jeho protiprávní jednání, když pokud měl žalobce jakékoliv pochybnosti o tom, zda spáchal či nespáchal uvedený přestupek, tak nebyl přece povinen souhlasit s uložením pokuty v blokovém řízení. Pokud žalobce tvrdil, že uvedený přestupek nespáchal, či že má pochybnosti o tom, zda jej spáchal či nikoliv, je nutné mu připomenout to, že takovou námitku by mohl uplatnit pouze v řízení o obnově (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 12.3.2013, č.j. 1As 21/2010-65). Důvodem pro neprovedení záznamu do registru řidičů na základě rozhodnutí vydaného v blokovém řízení by musely být pouze zcela zásadní skutečnosti svědčící o takové závažné vadě, která by způsobila faktickou nemožnost závěru o spáchání přestupku. Takovým nedostatkem by byla například absence podpisu pokutového bloku, resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou, obviněným z přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 29.12.2010, č.j. 8As 68/2010-81). Tak tomu v projednávané věci nebylo, když výše zmíněný pokutový blok byl dostatečným podkladem pro zápis bodů do registru řidiče – žalobce.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel jí krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když sice úspěšný v řízení byl a řečeno slovy zákona „*měl právo na náhradu nákladů řízení*“, ale ty mu žádné podle obsahu spisu nevznikly, takže mu je logicky soud nemohl ani přiznat.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 12. června 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová